

Arrest

nr. 87 032 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VERHULST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 1 maart 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, D.(...) M.(...), verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 18 juni 1945 te Shu (Kazachstan) geboren. U bent sinds 1981 gehuwd met I.(...) M.(...) en hebt met haar twee kinderen welke reeds het huis uit zijn.

U verklaart in december 2011, rond de 20e, terwijl u met uw taxi onderweg was aan de rand van het dorp Zonzi door gewapende mannen in camouflagekledij te zijn tegengehouden. Ze vroegen uw papieren en noteerden uw gegevens. Daarna vroegen ze u hen naar het dorp Chisko te brengen. De drie mannen bleken, zoals u reeds vermoedde, rebellen te zijn. Ze dreigden dat u nooit iets over hen mocht vertellen en zeiden u terug te zullen contacteren indien ze u nog nodig hadden. Ze verlieten uw wagen aan de rand van Chisko. In de weken daarop gebeurde niets meer en u vergat langzaam over deze gebeurtenis. Echter, vroeg in de ochtend van 5 februari 2012 vielen 7 à 8 in camouflagekledij geklede mannen bij u binnen. Het waren Kadyrovtsi. Ze vroegen uw naam en daarna boeiden ze u. Uw huis werd doorzocht op de aanwezigheid van wapens en u werd afgevoerd naar de basis van de kadyrovtsi. Daar werd u vijf dagen vastgehouden. U werd ondervraagd over uw band met de rebellen en werd geslagen. Bleek dat zeker één van de rebellen die u eind december 2011 had vervoerd was gedood en dat men uw gegevens bij hem had teruggevonden.

U kwam vrij in de nacht van 9 op 10 februari 2012, dit na bemiddeling van uw neef S.(...) D.(...), die ondergeneraal is bij de MVD. Hij betaalde 1 miljoen roebel voor uw vrijlating. Hij reed met u eerst langs uw huis, waar u kleren, geld en uw rijbewijs ophaalde. Daarna bracht hij u naar een vriend van hem, V.(...), die in Naulchick woont. Hij zei dat het te gevaarlijk voor u was en dat u weg moest uit Rusland. U bleef twee weken bij V.(...). Tijdens uw verblijf daar werden uw verwondingen verzorgd door een vrouw. V.(...) regelde uw verdere reis. U denkt dat valse documenten voor u werden aangemaakt. Met een zeker Sasha reisde u op 24 februari 2012 met een vrachtwagen van Naulchick mee naar Kiev. U kwam daar aan op de ochtend van 26 februari 2012. Diezelfde dag nog, in de namiddag, vertrok u vanuit Kiev met twee chauffeurs in een minibus richting België. Bij binnenkomst van de EU/Schengenzone hebt u niets gemerkt van grenscontrole. U kwam in België aan op 29 februari 2012 en vroeg de volgende dag, 1 maart 2012, asiel aan.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land te worden afgemaakt en als rebel te worden getoond. Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: (1) uw rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u gelooft nog steeds te worden gezocht in uw land van herkomst (CGVS, p.15). U vreest te worden afgemaakt omdat men u verdenkt van een band met de rebellen (CGVS, p.11).

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs – uw rijbewijs bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw persoon doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen – kan een appreciatie van uw asielrelaas enkel op grond van uw verklaringen gebeuren. Deze dienen zodoende geloofwaardig te zijn en blijf te geven van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade. We stellen vast dat dit niet het geval is.

Er wordt bovenal een geringe interesse in uw eigen zaak vastgesteld.

Zo weet u bepaald weinig over de feiten welke aan de oorzaak van uw problemen liggen, met name de rebellen welke u hebt vervoerd. U weet enkel dat één van hen zou zijn gedood en dat bij hem uw gegevens zijn gevonden – dat hebben de kadyrovtsi die u meenamen u verteld (CGVS, p.13). U weet echter niet waar, noch wanneer deze man zou zijn gedood (CGVS, p.13-14). Ook zijn naam is u onbekend (CGVS, p.13). Opmerkelijk is echter vooral dat u nooit de moeite hebt gedaan u hierover bijkomend te informeren (CGVS, p.17). Nochtans lijkt u via uw neef Salman een geprivilegieerd kanaal te hebben om hierover meer te weten te trachten te komen. Dit interesseerde u echter niet

(CGVS, p.17). Een dergelijke desinteresse is in het licht van uw problemen zeer moeilijk te begrijpen. U ontvlucht het land waar u uw hele leven hebt opgebouwd wegens een gegronde vrees voor vervolging, laat daarbij vrouw en familie achter, maar interesseert u blijkbaar niet in het minst in de personen en feiten die u daartoe hebben genoodzaakt. Een dergelijke houding doet afbreuk aan de door u geuite vrees.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u ook niet op de hoogte bent over wat na uw vrijlating nog in uw zaak is gebeurd. Zo stelt u weliswaar zeker te weten dat u momenteel wordt gezocht (CGVS, p.15), maar verklaart u zelf niet te weten wat verder ginder na uw vrijlating nog is gebeurd (CGVS, p.14). Opnieuw moet worden opgemerkt dat u nooit de moeite hebt gedaan u hierover bijkomend te informeren (CGVS, pp.15-16), u lijkt er gewoon op te rekenen dat als er iets zou gebeuren, uw neef uit Antwerpen u wel zou verwittigen (CGVS, p.16). Zeker gezien uw eigen verklaringen dat u in uw leven nooit eerder werd meegenomen en dat in die ene nacht alles veranderde (CGVS, p.16), is een dergelijke desinteresse in mogelijke verdere ontwikkelingen inzake uw problemen niet te begrijpen. Zoals reeds gezegd, zulk een houding doet zondermeer afbreuk aan de door u geuite vrees.

Verder is het op zijn minst opmerkelijk dat u zelf in feite helemaal niets te beslissen lijkt te hebben gehad met betrekking tot uw eigen vlucht. Op één nacht tijd komt u na tussenkomst van uw neef vrij, gaat u bij u thuis een aantal zaken halen en vertrekt u zonder te weten naar waar u ging, waarbij u pas onderweg door uw neef werd verteld dat u Rusland moest verlaten (CGVS, p.8). Als het van u afhing had u besloten te blijven om te zien wat nog kon gebeuren (CGVS, p.15). Uw neef besloot u echter weg te sturen, u moest van hem (CGVS, p.15). Het feit dat u zelf nog daar wou blijven en dat u dus louter blijkt te zijn gevlucht omdat uw neef dacht dat het beter was voor u en ook voor hemzelf en hij dat zo had beslist geeft niet bepaald blijk van een gegronde vrees voor vervolging welke u persoonlijk hebt ervaren en die u overtuigde geen andere optie meer te hebben dan het ontvluchten van uw land.

Bovendien kunnen zich vragen worden gesteld bij uw houding ten overstaan van het afscheid van uw vrouw. Zo verklaart u aanvankelijk voor de laatste maal contact met haar te hebben gehad toen u op 5 februari 2012 's ochtends van bij u thuis werd meegenomen (CGVS, p.5). Later blijkt echter dat u uw vrouw nog hebt gezien toen u de nacht van 9 op 10 februari 2012, na uw vrijlating nog langs huis ging om uw rijbewijs, kleren en geld dat uw vrouw nog had op te halen (CGVS, p.7, 14). Dat u in het begin van het gehoor, toen u werd gevraagd wanneer u voor het laatst contact had met uw vrouw, dat gewoon zou zijn vergeten (CGVS, p.16) is moeilijk te begrijpen. U gaat weg van de vrouw waarmee u sinds 1981 getrouwd bent en met wie u twee kinderen heeft (CGVS, p.5), neemt van haar zoals gezegd nog geld mee (CGVS, p.14), maar vindt dit blijkbaar niet belangrijk genoeg om te onthouden. Genomen dat u echt zou vervolgd zijn en u in dergelijke omstandigheden, net na uw vrijlating, op uw vlucht, nog voor een laatste maal in contact komt met uw vrouw is het inderdaad moeilijk te begrijpen dat u zich dit aanvankelijk – wanneer u hiernaar nochtans expliciet wordt gevraagd – niet meer herinnert. Gezien de eerder vastgestelde desinteresse in uw eigen zaak, kan ook deze vaststelling worden beschouwd als in tegenspraak met een gegronde vrees.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat ook aan uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg geen geloof kan worden gehecht. U verklaart met een minibus de EU/ Schengenzone te zijn binnengekomen (CGVS, p.9). Daarbij had u zelf uw rijbewijs bij (CGVS, p.10). De chauffeurs zouden, zo vermoedt u, valse documenten voor u hebben bijgehad (CGVS, p.9, p.10). U hebt deze echter nooit gezien en weet niet op welke naam ze stonden (CGVS, p.9). U hebt tevens niets gemerkt van grenscontrole (CGVS, p.9), wel weet u dat de chauffeurs heel lang over en weer hebben gereden om een goede route te vinden (CGVS, p.16). De chauffeur van de vrachtwagen, Sasha, zou met u geen enkele afspraak hebben gemaakt over wat te doen in geval u toch persoonlijk zou worden gecontroleerd (CGVS, p.9) en nergens uit uw verklaringen blijkt ook maar enigszins dat dit wel het geval zou zijn geweest voor wat betreft de twee chauffeurs van de minibus. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. In die zin is het is zeer onaannemelijk dat u niets zou hebben gemerkt van enige grenscontrole en dat u de documenten waarvan u vermoedt dat ze voor u werden aangemaakt nooit onder ogen zou hebben gehad en zelfs niet zou weten op welke naam ze stonden; wat wil zeggen dat u niet weet onder welke identiteit u de grens bent overgestoken. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/ passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers is het bovendien weinig aannemelijk dat er geen afspraken zouden zijn gemaakt over wat te doen bij mogelijke controle. Dit alles doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw werkelijke reisroute, -wijze en –doel evenals over de documenten welke u daarvoor hebt gebruikt. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u documenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel met betrekking tot de vluchtelingenstatus de schending aan van artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In zijn middel beweert verzoeker dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat zijn verklaringen als geloofwaardig dienen te worden beschouwd. Volgens verzoeker kan hem niet worden verweten dat hij geen harde bewijzen kan voorleggen van zijn ontvoering, vasthouding en foltering omdat de handelingen op onwettelijke wijze werden gesteld en hiervan aan verzoeker geen bewijzen werden verschaft. Verzoeker wijst erop dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn en dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten, waarbij hij verwijst naar de bestreden beslissing waarin de problematiek op het gebied van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië wordt erkend. Omdat de juistheid van de aangehaalde feiten niet met zekerheid kan worden vastgesteld, dient verzoeker, zo stelt hij, het voordeel van de twijfel te worden toegekend. Tegen de specifieke argumenten van de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat hem onterecht wordt verweten dat hij geen interesse heeft in zijn eigen zaak. Volgens hem kan hem niet verweten worden dat hij niet over informatie beschikt over de rebellen omdat hij er geen deel van uitmaakte en kon hij tijdens zijn gehoor enkel meedelen wat hij vernomen had tijdens zijn ondervraging door de Kadyrovtsi. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing staat, kon verzoeker ook via de heer S.D niet aan de nodige informatie geraken omdat deze evenmin over alle informatie beschikt en deze bovendien uit veiligheidsoverwegingen enkel het hoogstnoodzakelijke en minimaal vereiste voor hem heeft gedaan. Het is tenslotte, zo oppert verzoeker, foutief om te stellen dat hij na zijn vrijlating geen pogingen ondernam om bijkomende informatie te verkrijgen over zijn zaak. Verzoeker wijst erop dat hij zijn neef in Antwerpen de opdracht gaf om zich te informeren, wat verzoeker zelf niet deed uit vrees dat de telefoons werden getapt. Het feit dat verzoeker geen contact zocht met zijn naasten betrof slechts een veiligheidsmaatregel. Met betrekking tot zijn vlucht geeft verzoeker aan dat het niet correct is te stellen dat hij geen enkele inspraak had. Verzoeker merkt op dat hij liever in zijn thuisland was gebleven, maar dat hij onmiddellijk wist dat de heer D. gelijk had waar deze stelde dat verzoeker direct moest vluchten, waarna verzoeker de zaak nog even diende te laten bezinken alvorens een doordachte beslissing te kunnen nemen. Het is volgens verzoeker niet vreemd dat hij gebruik maakte van de diensten van de heer D. eens hij besloten had te vluchten. Het besef van de noodzaak om te vluchten kwam volgens verzoeker zeer vlug aangezien zijn identiteitsdocument nog steeds in het bezit was van de Kadyrovtsi en hij niet langer genoot van het voordeel van de onbekendheid. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over het laatste contact met zijn echtgenote stelt verzoeker dat dit geenszins van aard is om zijn vluchtrelaas als ongeloofwaardig af te doen omdat het een simpele vergetelheid betrof die te wijten is aan emotionele spanningen en die door verzoeker zelf in de loop van het gehoor werd gecorrigeerd. Aangaande zijn reisroute stelt verzoeker dat de argumentatie uit de bestreden beslissing louter speculatief is omdat, indien de redenering van de bestreden beslissing zou worden gevolgd, geen enkele persoon illegaal de Schengenzone zou kunnen binnenkomen. Volgens verzoeker mogen twee aspecten niet uit het oog verloren worden, met name het feit dat de bestuurders van de minibus gedurende enige tijd hebben gezocht naar een geschikte plaats om de grens over te steken én het gegeven dat de gehele reis voor verzoeker geregeld was, wat

mogelijks ook inhield dat er een financiële afspraak was gemaakt met één van de grensbewakers omtrent de grensovergang.

Inzake de weigering van de subsidiaire bescherming brengt verzoeker de definitie in herinnering en stelt hij dat hij door de Kadyrovtsi wordt gezocht waardoor het risico reëel is dat hij bij terugkeer vermoord zal worden of minstens een voortdurende vernederende of onmenselijke behandeling dient te ondergaan. Volgens verzoeker is er tevens een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon ingevolge willekeurig geweld in het kader van een binnenlands conflict wat blijkt uit de beschrijving van de regio van herkomst van verzoeker in de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift persoverzichten toe van Tsjetsjenië van januari tot april 2012 en maakt per aangetekend schrijven van 13 juli 2012 een opsporingsbericht met vrije vertaling als bijkomend stuk over.

2.2. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming voor Tsjetsjeense asielzoekers. Vervolgens wordt in de beslissing vastgesteld dat elk tastbaar bewijs ontbreekt en dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn en er bovenal een geringe interesse in zijn eigen zaak werd vastgesteld omdat verzoeker weinig weet over de rebellen die hij zou hebben vervoerd en achteraf niet heeft geprobeerd hierover meer informatie te verkrijgen. Verzoeker leek blijkens de bestreden beslissing evenmin op de hoogte van wat er na zijn vrijlating in zijn zaak is gebeurd, terwijl hij beweert zeker te weten dat hij momenteel nog wordt gezocht, hoewel hij nooit de moeite heeft gedaan om zich hierover te informeren en verzoeker erop lijkt te rekenen dat zijn neef uit Antwerpen hem wel zou informeren, wat wijst op een desinteresse. De commissaris-generaal merkt verder op dat het opvallend is dat verzoeker zelf niets te beslissen lijkt te hebben gehad met betrekking tot zijn eigen vlucht en dat hij louter gevlucht is omdat zijn neef dacht dat het beter was voor hem. Vervolgens wordt in de beslissing aangestipt dat er vragen rijzen bij het afscheid van zijn vrouw aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen vergeten is wanneer hij voor het laatst contact heeft gehad met zijn vrouw. Tevens wordt gewezen op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn reisweg. Zo zou verzoeker niet weten onder welke identiteit hij de grens is overgestoken en geen afspraken hebben gemaakt met de chauffeurs in geval van controle wat moeilijk verenigbaar is met de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waardoor het vermoeden rijst dat verzoeker de documenten die zijn gebruikt bij zijn reis bewust verborgen houdt. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Wanneer elk begin van tastbaar bewijs ontbreekt, kunnen verklaringen inderdaad volstaan, op voorwaarde dat deze geloofwaardig zijn. Verzoeker beweert dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn, maar gaat eraan voorbij dat zijn verklaringen over de vervolgingsfeiten bijzonder vaag zijn. Blijkens het administratief dossier kan verzoeker immers niet aangeven wanneer hij de rebellen die aan de oorzaak lagen van zijn problemen zou hebben vervoerd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 3 april 2012, p. 12), heeft hij achteraf niets meer vernomen over deze rebellen (Ibid., p. 13) en weet hij enkel via de

Kadyrovtsi die hem arresteerden dat één van deze rebellen vermoord zou zijn. Uit de vaagheid van zijn verklaringen over de oorzaak van zijn problemen kon terecht worden afgeleid dat de vrees van verzoeker om te worden afgemaakt omwille van vermeende banden met de rebellen weinig geloofwaardig overkomt. Bovendien mag van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Opvallend is dat verzoeker blijkens het gehoorverslag zelf nooit heeft getracht zich bijkomend te informeren over de rebellen die hij had vervoerd (Ibid., p. 17), hoewel hij zelf aangaf dat er begin februari op verschillende zenders werd bericht dat rebellen werden aangevallen (Ibid., p. 14) zodat van hem mag worden verwacht dat hij minstens deze mediaberichtgeving verder kan toelichten. Het verweer van verzoeker dat hij geen deel uitmaakt van de rebellen en enkel kan meedelen wat hem tijdens zijn ondervraging door de Kadyrovtsi werd verteld, ontslaat hem niet van zijn plicht om zich desnoods achteraf verder te informeren over de kernelementen van zijn asielrelaas. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich zelfs niet bij zijn neef S. heeft geïnformeerd (Ibid., p. 17), die toch vanuit een bevoorrechte positie aan informatie kon geraken omdat deze 'ondergeneraal' zou zijn bij de MVD (Ibid., p. 13). In zijn verzoekschrift laat verzoeker uitschijnen dat hij om veiligheidsredenen niet via S. aan de nodige informatie zou kunnen geraken, terwijl uit het gehoorverslag eerder blijkt dat hij totaal niet geïnteresseerd was in deze informatie (Ibid., p. 17). Verzoeker schrijft zijn gebrek aan initiatief a posteriori toe aan veiligheidsoverwegingen, doch dit kan niet worden aanvaard. Het is ook weinig geloofwaardig dat verzoeker vanuit België geen contact opnam met zijn naasten en erop vertrouwt dat hij door zijn neef in Antwerpen verwittigd wordt als er iets zou gebeuren in zijn zaak (Ibid., p. 16). De ongestaafde bewering van verzoeker dat de telefoons worden getapt waardoor hij zelf geen contact opneemt en louter op zijn neef uit Antwerpen vertrouwt, kan niet worden bijgetreden. Niets belet hem immers om via andere kanalen dan een telefoongesprek contact op te nemen met personen in zijn land van herkomst die hem kunnen inlichten over de huidige stand van zaken. Een dergelijk manifest gebrek aan interesse voor mogelijke gevolgen van de aangehaalde problemen relativeert de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. Verzoeker betwist niet dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het laatste contact dat hij had met zijn vrouw, maar oppert dat dit te wijten is aan een simpele vergetelheid door emotionele spanningen. Nochtans mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij een coherente beschrijving van kan geven van bepalende ervaringen. Deze ervaringen zouden in het geheugen gegrift moeten zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat hij zich louter vergist heeft met betrekking tot het laatste contact dat hij had met de vrouw met wie hij in 1981 wettelijk huwde (Ibid., p. 5). Ook het argument dat de verzoeker zenuwachtig was of aan emoties was blootgesteld toen hij werd verhoord doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Tenslotte wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is.

2.5. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift uitschijnen dat hij zelf na overpeinzing beslist heeft om zijn land van herkomst te ontvluchten omdat zijn identiteitsdocument nog in het bezit was van de Kadyrovtsi. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag dat het initiatief geenszins van verzoeker uitging en pas onderweg aan verzoeker werd verduidelijkt dat het de bedoeling was om de Russische Federatie te verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 3 april 2012, p. 8). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij van S. 'moest' vertrekken terwijl hij zelf liever verder gebleven was (Ibid., p. 15). Uit de gegevens van het dossier kan in elk geval niet worden opgemaakt dat verzoeker op autonome wijze heeft beslist om zijn land van herkomst te verlaten, zoals hij beweert, wat afbreuk doet aan het acuut karakter van de behoefte aan bescherming.

2.6. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een verdere negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker meent dat de argumentatie met betrekking tot de grenscontrole louter speculatief is, maar hij gaat eraan voorbij dat deze gestoeld is op objectieve informatie die als bijlage bij het administratief dossier werd gevoegd (stuk 12, landeninformatie, antwoorddocument, border control – toegang Schengenzone). De Raad merkt op dat eerder het betoog van verzoeker dan de bestreden beslissing speculatief van aard is aangezien hij enerzijds louter poneert dat de redenering uit de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat geen enkele persoon illegaal de Schengenzone kan betreden en anderzijds een aantal hypotheses schetst over de plaats waar hij de grens overstak en de eventuele financiële afspraken die met de grensbewakers zouden zijn gemaakt, maar geen enkele van zijn beweringen met objectieve gegevens onderbouwt. Het komt echter aan de asielzoeker toe te verhelderen welke alternatieve routes hij zou hebben gebruikt en hoe hij – eventueel op slinkse wijze – de controles zou hebben omzeild.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De kritiek van verzoeker op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beperkt zich tot de stelling dat uit de beschrijving van de situatie in de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een situatie van willekeurig geweld bestaat. De Raad merkt echter op dat uit een exhaustieve lezing van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, landeninformatie, SRB – Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheids-situatie in Tsjetsjenië, 20/06/2011), blijkt dat het conflict tussen rebellen en autoriteiten zich veruitwendigt in gerichte aanvallen waarbij de burgerbevolking geen doelwit vormt en dat het aantal onbedoelde slachtoffers beperkt blijft. De persoverzichten van januari tot april 2012 die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlage 5), bevestigen trouwens het gerichte karakter van de geweldsincidenten waardoor deze informatie geenszins van aard is om de conclusie van de commissaris-generaal met betrekking tot de actuele veiligheidstoestand in Tsjetsjenië onderuit te halen.

2.8. Ter terechtzitting wijst verzoeker op zijn profiel als man van 67 jaar, maar de Raad ziet niet in op welke wijze dit de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen zou ombuigen. Naar aanleiding van het opsporingsbericht dat verzoeker per aangetekend schrijven van 13 juli 2012 aan de Raad overmaakte, merkte de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal ter terechtzitting op dat het een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. De Raad stelt inderdaad vast dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Tevens merkt de Raad op dat het stuk niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Op inhoudelijk vlak dient te worden aangestipt dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij officieel wordt gezocht (stuk 4, gehoorverslag CGVS 3 april 2012, p. 15), terwijl het neergelegde opsporingsbericht allesbehalve officieel overkomt aangezien geen enkel contactgegeven wordt vermeld van een politiedienst die men zou moeten verwittigen. Bovendien verduidelijkt verzoeker niet hoe hij in het bezit kwam van dit document en is het niet van een datum voorzien zodat verzoeker niet aantoont waarom hij dit slechts in deze fase van de procedure naar voor kan brengen.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN